

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/134/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8212205864
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandrává
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8212205864.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Antovszká, s.r.o., so sídlom Bárdošova 2/A, Bratislava, IČO: 36 866 881, proti žalovanej U. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. H. XX, T., o zaplatenie 2.682,77 eur s príslušenstvom, o odvolaniach svedka D. D., bytom H. H. XXXX/XX, T., proti uzneseniu Okresného súdu Bardejov č.k. 4C 199/2012-59 zo dňa 20.03.2013 a žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 4C 199/2012-79 zo dňa 26.11.2013 jednohlasne takto

rozhodol:

I. Z r u š u j e sa uznesenie č.k. 4C 199/2012-59 vo výroku, ktorým bola uložená poriadková pokuta vo výške 200,- eur svedkovi D. D..

II. P o t v r d z u j e sa rozsudok vo výroku o trovách konania.

III. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd uznesením č.k. 4C 199/2012-59 zo dňa 20.03.2013 uložil poriadkové pokuty žalovanej U. P. vo výške 250,- eur a svedkovi D. D. vo výške 200,- eur s tým, že ich majú zaplatiť v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia na účet Okresného súdu Bardejov. Rozhodnutie odôvodnil tým, že menovaní sa bez ospravedlnenia nedostavili na pojednávanie konané dňa 20.03.2013.

Proti uzneseniu podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaná a svedok D. D.. Svedok D. D. v odvolaní uviedol, že sa pojednávanie nemohol zúčastniť zo zdravotných dôvodov, pričom doložil potvrdenie o práceneschopnosti. Z dôvodu ťažkých zdravotných problémov nebol schopný doručiť ospravedlnenie včas. V priebehu liečby sa zistili aj ďalšie jeho zdravotné problémy, a preto žiadal o odročenie pojednávania do skončenia jeho pracovnej neschopnosti, pričom liečba by pravdepodobne mala byť ukončená v júli 2013.

Prvostupňový súd na pojednávaní dňa 26.11.2013 zrušil napadnuté uznesenie avšak len vo výroku, ktorým bola uložená poriadková pokuta žalovanej vo výške 250,- eur.

Napadnutým rozsudkom pre uznanie prvostupňový súd uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobcovi istinu vo výške 2.682,77 eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.800,57 eur od 19.02.2010 do zaplatenia a nahradiť žalobcovi trovy konania, pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku za návrh vo výške 160,50 eur, v pravidelných mesačných splátkach po 100,- eur, splatných vždy do 15. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci vopred, odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku do úplnej úhrady dlžnej sumy.

O trovách konania v prevyšujúcej časti, t.j. v časti trov právneho zastúpenia žalobcu, rozhodol súd podľa § 150 ods. 1 O.s.p., keď konštatoval, že žalovaná je nezamestnaná a evidovaná na ÚPSVaR a povinnosť hradiť trovy právneho zastúpenia by pre ňu znamenala závažnejší zásah do uspokojovania jej životných potrieb, než strata, ktorú tým žalobca ako podnikateľ utrpí. Uviedol, že pomery žalovanej nemožno považovať za subjektívne zavinené, pretože vzhľadom na jej vek nemá toľko príležitostí na trhu práce a zároveň žalobcom je banka s vlastným právnym oddelením, ktoré mohlo právne jednoduchú žalobcu proti žalovanej vypracovať, a teda náklady na advokátsku kanceláriu považoval súd za neúčelne vynaložené.

Proti rozsudku sa čo do výroku o trovách konania sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Konštatoval, že Ústava Slovenskej republiky garantuje právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi a je právom každého účastníka konania dať sa v konaní zastúpiť advokátom, ktorého si zvolí. Pokiaľ ide o aplikáciu ustanovenia § 150 O.s.p. poukázal na platnú judikatúru, v zmysle ktorej je aplikácia tohto ustanovenia možná len ak zodpovedá osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Prvostupňový súd označil uplatnený nárok ako nenáročný a žalobu ako jednoduchú bez bližšieho odôvodnenia alebo posúdenia náročnosti sporu. Zákon pritom neurčuje a nerozdeľuje jednotlivé nároky podľa náročnosti ich vymoženia, a teda súd porušil základné právo žalobcu na rovnosť účastníkov v konaní. Taktiež argument o existencii právneho oddelenia žalobcu považuje žalobca za nedôvodný s poukazom na to, že v takom prípade by sa muselo v každom prípade skúmať, či žalobca (fyzická osoba) má právnické vzdelanie, resp. právnická osoba takúto osobu zamestnáva. Žalobca taktiež uviedol, že žalovaná bola viacerými výzvami upozornená na existenciu pohľadávky a aj napriek tomu svoj dlh nevyrovnala, čím bolo potrebné vykonať úkony právnej služby, ktoré boli riadne uplatnené a vyčíslené. Žalobca žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že mu odvolací súd prizná náhradu trov právneho zastúpenia v prvostupňovom konaní a zároveň si uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške 76,38 eur za podané odvolanie.

Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal napadnutý výrok rozsudku súdu prvého stupňa ako aj napadnuté uznesenie spolu s konaním, ktoré im predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p., vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie, čo je v súlade s ust. § 214 ods. 1, 2 O.s.p. a zistil, že dôvodné je len odvolanie svedka proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty.

Podľa § 53 ods. 1 O.s.p. tomu, kto marí uplatnenie základného práva iného účastníka konania alebo kto hrubo sťažuje postup konania tým, že v súdom určenej lehote neurobí súdom uložený úkon alebo nesplní jemu súdom uloženú povinnosť a svoju nečinnosť v konaní neospravedlní včas a vážnymi dôvodmi, alebo sa neustanoví na súd, hoci naň bol riadne a včas predvolaný a svoju neprítomnosť neospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami, alebo kto neposlúchne príkaz súdu, alebo kto ruší poriadok, alebo kto urobí hrubo urážlivé podanie, súd môže uložiť uznesením poriadkovú pokutu až do výšky 820 eur.

Svedok D. D. podal odvolanie proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty za neúčast' na pojednávaní s odôvodnením, že mal v tom čase zdravotné problémy. Z ním predloženého potvrdenia o práceneschopnosti je ale zrejmé, že práceneschopný bol až od 26.03.2013, pričom predmetné pojednávanie sa konalo 20.03.2013. Aj napriek tomu však vzhľadom na stanovenú diagnózu (K30 - dyslepszia) a v odvolaní opísané príznaky (črevná chrípka a nachladenie + teploty) nie je možné vylúčiť, že išlo o dlhodobejšie tráviace ťažkosti, ktoré viedli k neskoršiemu vystaveniu dokladu o práceneschopnosti a teda už v čase konania pojednávania mohli u svedka existovať zdravotné problémy, ktoré mu objektívne bránili v účasti na pojednávaní. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že vo veci bolo následné rozhodnuté aj bez výsluchu uvedeného svedka.

Podľa názoru odvolacieho súdu v zmysle vyššie uvedeného v čase rozhodnutia súdu prvého stupňa neexistovali dôvody na uloženie poriadkovej pokuty svedkovi D. D.. Preto odvolací súd napadnuté uznesenie vo výroku, ktorým bola uložená poriadková pokuta vo výške 200,- eur svedkovi D. D. podľa § 221 ods. 1 písm. i) O.s.p. zrušuje.

Následne sa odvolací súd zaoberal odvolaním žalobcu proti rozsudku v časti výroku o trovách konania.

Podľa § 150 O.s.p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

V súvislosti so zistenými pomermi na strane žalovanej sa aj odvolaciemu súdu javí potrebné aplikovať ust. § 150 O.s.p. ako výnimočného ustanovenia pri priznávaní náhrady trov konania.

Použitie ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p., znamená odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok konania a zodpovednosti za zavinenie, pretože má dopad na toho, kto by mal ináč právo na náhradu trov konania. Aplikácia ustanovenia prichádza do úvahy, keď sú v konaní naplnené zákonné predpoklady na priznanie práva na náhradu trov konania, avšak z osobitných dôvodov súd náhradu trov neprizná.

Predpokladom použitia tohto ustanovenia je, aby išlo o prípady hodné osobitného zreteľa, posudzované ako na strane toho, komu má byť náhrada trov priznaná, tak aj na strane účastníka, ktorý by bol ináč povinný trovy konania nahradiť. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa sa prihliada predovšetkým na osobné, majetkové pomery, ako aj ďalšie pomery všetkých účastníkov, okolnosti podania návrhu na začatie konania a uplatňovania práva účastníka, postoje účastníkov v konaní, ako aj zohľadnenie dopadu rozhodnutia o trovách konania ako na povinného, tak aj oprávneného účastníka z titulu práva na náhradu trov konania. Uvedené ustanovenie dáva súdu možnosť prihliadnuť pri rozhodovaní o náhrade trov súdneho konania na osobitosti jednotlivých prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti.

Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa § 150 O.s.p. odvolací súd prihliadol v prvom rade na majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery všetkých účastníkov konania, teda vzal do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale zohľadnil aj dopad takéhoto rozhodnutia na majetkové pomery oprávneného účastníka (žalobcu). Žalovaná v konaní preukázala, že je zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie na ÚPSVaR Bardejov (rozhodnutie na č.l. 78), pričom vykonáva práce na základe Dohody o vykonaní práce s hrubou mzdou (odmenou) vo výške 1,95 eur/hodinu. Jej príjem tak nedosahuje úroveň minimálnej mzdy. Z tohto príjmu musí znášať všetky náklady na byt. Odvolací súd sa pritom stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že žalovaná vzhľadom na svoje vek (55 rokov) objektívne nemá toľko príležitostí uplatniť sa na trhu práce.

Naproti tomu podľa názoru odvolacieho súdu možno od žalobcu (ktorý je bankovou spoločnosťou) vzhľadom na vyššie uvedené spravodlivo žiadať, aby si náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s týmto konaním hradil sám. Odvolací súd pritom vzal do úvahy aj to, že žalovaná na pojednávaní uznala uplatnený nárok, považuje ho za opodstatnený, avšak nemôže ho jednorazovo zaplatiť pre jej zlú situáciu.

Odvolací súd v žiadnom prípade neodopiera žalobcovi právo nechať sa v konaní zastúpiť advokátom. Musí si však byť vedomý možnej aplikácie ustanovenia § 150 O.s.p. v prípade, že súd v konaní zistí dôvody hodné osobitného zreteľa. Pod dôvodmi hodnými osobitného zreteľa pritom nie je možné rozumieť zákonom taxatívne vymenované dôvody (žalobca v odvolaní uviedol, že zákon nerozdeľuje nároky podľa ich zložitosti), ale je vždy na uvážení súdu, aby prehodnotil okolnosti konkrétneho prípadu komplexne a zistil, či takéto dôvody v konkrétnom prípade sú, alebo nie sú. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v prejednávanej veci nešlo o po právnej stránke náročný spor (aj keď zákon náročnosť sporu nedefinuje, nebráni to možnosti súdu preskúmať charakter sporu pri posúdení všetkých okolností prípadu). V konaní išlo o uplatnenie nároku žalobcu (banky) voči žalovanej (klientovi) vyplývajúceho z využívania bankovej služby poskytnutej žalobcom žalovanej (povolené prečerpanie na osobnom účte majúce charakter úveru), a to služby, ktorá bola poskytovaná neurčitému počtu klientov.

Odvolací súd si preto dovoľí konštatovať, že nejde o nárok, ktorý by bol z hľadiska žalobcu ojedinelý, práve naopak, úverový vzťah medzi bankou ako veriteľom a jej klientmi ako dlžníkmi je v praxi jedným z najčastejších sa vyskytujúcim právnym vzťahom, z ktorého vznikajú súdne spory. Tvrdenie žalobcu, že samotná existencia jeho právneho oddelenia ešte neznamená, že to by bolo po odbornej stránke schopné hájiť jeho záujmy tak ako advokát, odvolací súd nepovažuje v tomto prípade za dôvodné.

Rozsudok súdu prvého stupňa je z vyššie uvedených dôvodov v napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania vecne správny. Preto ho odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v napadnutej časti potvrdzuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, ktorej však žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, a preto odvolací súd rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.